

Danielin kirja – Neljäkymmentäkuusi

Lepo ja virvoitus

Jeff Pippenger

2024-01-10

Kenelle hän opettaisi tietoa, ja kenelle hän tekisi opin ymmärrettäväksi? Niillekö, jotka ovat vieroitetut maidosta ja irrotetut rinnoilta? Sillä käsky käskyn päälle, käsky käskyn päälle, sääntö säännön päälle, sääntö säännön päälle, täällä vähän, tuolla vähän. Sillä sopertavin huulin ja vieraalla kielellä hän puhuu tälle kansalle. Heille hän sanoi: Tämä on lepo, jossa saatte väsyneen lepäämään, ja tämä on virvoitus; mutta he eivät tahtoneet kuulla. Niin Herran sana oli heille: käsky käskyn päälle, käsky käskyn päälle, sääntö säännön päälle, sääntö säännön päälle, täällä vähän, tuolla vähän; jotta he menisivät ja kaatuisivat selälleen ja murskautuisivat ja joutuisivat paulaan ja tulisivat vangituiksi. Sentähden kuulkaa Herran sana, te pilkkaajat, jotka hallitsette tätä kansaa, joka on Jerusalemissa. Koska te olette sanoneet: Me olemme tehneet liiton kuoleman kanssa, ja tuonelan kanssa meillä on sopimus; kun tulviva ruoska käy lävitse, ei se meihin ulotu, sillä me olemme tehneet valheesta turvamme ja petoksen suojaan kätkeytyneet; sentähden näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä lasken Siioniin peruskiveksi kiven, koetellun kiven, kalliin kulmakiven, lujasti perustetun; joka uskoo, se ei pakene. Ja minä panen oikeuden mittanuoraksi ja vanhurskauden luotilangaksi; ja rakeet pyyhkivät pois valheen turvan, ja vedet tulvivat yli suojapaikan. Ja teidän liittonne kuoleman kanssa pyyhittään pois, eikä sopimuksenne tuonelan kanssa pysy; kun tulviva ruoska käy lävitse, silloin se tallaa teidät maahan. Jesaja 28:9–18.

Vuonna 1863 ne pilkkaajat miehet, jotka hallitsivat Jerusalemia, alkoivat asteittaisen työn peittääkseen Millerin jalokivet ja korvatakseen ne väärennetyillä kolikoilla ja jalokivillä. Näin tehdessään he ”tekivät liiton kuoleman kanssa”, he tekivät ”valheesta” ”turvansa” ja ”kätkeytyivät” ”petoksen alle”. Mutta heidät oli koeteltava viimeisten päivien sanomalla ”levosta” ja ”virvoituksesta”, josta Pietari puhuu Apostolien teoissa.

Mutta sen, minkä Jumala oli ennalta ilmoittanut kaikkien profeettainsa suun kautta, että Kristuksen piti kärsiä, hän on näin täyttänyt. Tehkää siis parannus ja kääntykää, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois, jotta virvoituksen ajat tulisivat Herran kasvojen edestä; ja että hän lähettäisi teille sen Kristuksen Jeesuksen, joka on teille edeltä saarnattu, jonka taivaan tulee pitää luonaan niihin aikoihin asti, jolloin kaikki jälleen kohdallensa asetetaan, mistä Jumala on puhunut kaikkien pyhäin profeettainsa suun kautta maailman alusta asti. Sillä Mooses sanoi todella isille: ‘Profeetan on Herra, teidän Jumalanne, herättävä teille veljienne joukosta, minun kaltaiseni; häntä kuulkaa kaikessa, mitä hän teille puhuu. Ja on tapahtuva, että jokainen sielu, joka ei kuule sitä profeettaa, hävitetään kansan seasta.’ Ja samoin kaikki profeetat Samuelista alkaen ja hänen jälkeensä tulleet, niin monet kuin ovat puhuneet, ovat myös ennustaneet näistä päivistä. Apt. 3:18–24.

Pietari osoittaa, että kaikki profeetat puhuivat virvoituksen ajoista ja myöhäissateesta, ja Jesaja yksilöi sen luokan, joka hylkää lopulliset virvoituksen ajat, jotka tapahtuvat tutkivan tuomion

päätyessä, kun syntiä pyyhitään pois ja myöhäissade lankeaa. Tuona aikana se luokka, joka on tehnyt kuoleman liiton ja johon Jesaja viittaa, Pietarin mukaan ”hävitetään kansan joukosta”. Sisar White käsittelee usein juuri tätä Jesajan lepoa ja virvoitusta koskevaa aikaa.

”Enkelin, joka yhtyy kolmannen enkelin sanoman julistukseen, on valaistava koko maa kirkkaudellaan. Tässä ennustetaan maailmanlaajuista ja poikkeuksellisen voimallista työtä. Vuosien 1840–44 adventtiliike oli Jumalan voiman loistava ilmentymä; ensimmäisen enkelin sanoma vietiin jokaiseen maailman lähetystyöasemaan, ja joissakin maissa vallitsi suurin uskonnollinen kiinnostus, mitä missään maassa oli nähty kuudennentoista vuosisadan uskonpuhdistuksen jälkeen; mutta nämä jäävät toisiksi sen mahtavan liikkeen rinnalla, joka tapahtuu kolmannen enkelin viimeisen varoituksen aikana.

Työ on oleva samanlainen kuin helluntaipäivänä. Niin kuin ”varhaissade” annettiin Pyhän Hengen vuodatuksessa evankeliumin alussa, jotta kallisarvoinen siemen nousisi oralle, samoin ”myöhäissade” annetaan sen lopussa sadon kypsyttämiseksi. ”Niin me saamme tuntea, me pyrimme tuntemaan Herran. Hänen tulonsa on varma kuin aamurusko, hän tulee meidän tykömme kuin sade, kuin kevätsade ja syyssade maan päälle.” Hoos. 6:3. ”Iloitkaa siis, Siionin lapset, ja riemuitkaa Herrassa, Jumalassanne, sillä hän antaa teille syyssateen oikeassa määrässä ja lähettää teille sateen, sekä syyssateen että kevätsateen.” Joel 2:23. ”Viimeisinä päivinä, sanoo Jumala, minä vuodatan Henkeäni kaiken lihan päälle.” ”Ja on tapahtuva, että jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu.” Ap. t. 2:17, 21.

”Evankeliumin suuren työn ei tule päätyä vähäisempään Jumalan voiman ilmenemiseen kuin mikä merkitsi sen alkua. Profetiat, jotka täyttyivät varhaissateen vuodatuksessa evankeliumin alkaessa, tulevat jälleen täyttymään myöhäissateessa sen päätyessä. Tässä ovat ne ’virvoituksen ajat’, joita apostoli Pietari odotti sanoessaan: ’Tehkää siis parannus ja kääntykää, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois, kun virvoituksen ajat tulevat Herran kasvoista; ja Hän on lähettävä Jeesuksen.’ Ap. t. 3:19, 20.” Suuri taistelu, 611.

Koetus perustuu myöhäissateen menetelmään, jota kuvataan sanoin ”rivi rivin päälle”. Koetteleva sanoma julistetaan vartijoiden kautta, jotka ovat ”toista kieltä” ja joita kuvataan sellaisiksi, joilla on ”sopertavat huulet”. Myöhäissateen koetteleva sanoma oli määrä julistaa vartijoiden kautta, joita ei ollut koulutettu luopioprotestantismin ja katolilaisuuden menetelmässä, jonka adventismi on omaksunut koko kapinansa historian ajan.

”Ei ole enää kaukana se aika, jolloin koetus kohtaa jokaista sielua. Pedon merkkiä tullaan painostamaan meidän päällemme. Ne, jotka askel askeleelta ovat myöntyneet maailman vaatimuksiin ja mukautuneet maailman tapoihin, eivät tule pitämään vaikeana alistua vallanpitäjille sen sijaan, että saattaisivat itsensä pilkan, loukkausten, vankeusuhkien ja kuoleman alaisiksi. Taistelu käydään Jumalan käskyjen ja ihmisten käskyjen välillä. Tänä aikana kulta erotetaan kuonasta seurakunnassa. Todellinen jumalaisuus erotetaan selvästi sen ulkomuodosta ja kimalteesta. Moni tähti, jota olemme ihailleet sen loiston vuoksi, sammuu silloin pimeyteen. Akanat kuin pilvi kulkeutuvat tuulen mukana pois, vieläpä paikoista, joissa näemme vain runsaan vehnän puimatantereita. Kaikki, jotka omaksuvat pyhäkön kaunistukset mutta eivät ole puetut Kristuksen vanhurskauteen, tulevat ilmi oman alastomuutensa häpeässä.”

”Kun hedelmättömät puut maan vaivaajina hakataan pois, kun väärin veljien joukot erotetaan todellisista, silloin kätkeyt tulevat näkyviin ja asettuvat hoosiannahuudoin Kristuksen lipun alle. Ne, jotka ovat olleet arkoja ja epäluuloisia itseään kohtaan, tunnustautuvat avoimesti Kristuksen ja Hänen totuutensa puolelle. Kirkon heikoimmat ja epäroivimmat ovat oleva kuin Daavid — valmiita toimimaan ja uskaltamaan. Mitä syvempi on yö Jumalan kansalle, sitä kirkkaammin tähdet loistavat. Saatana ahdistaa uskollisia ankarasti; mutta Jeesuksen nimessä he saavat enemmän kuin voittajan voiton. Silloin Kristuksen kirkko on ilmestyvä ’ihana kuin kuu, kirkas kuin aurinko ja pelottava kuin sotajoukko lippuineen.”

Lähetystyön kylvämät totuuden siemenet puhkeavat silloin versomaan, kukoistavat ja kantavat hedelmää. Sielut ottavat vastaan totuuden, he, jotka kestävät ahdistuksen ja ylistävät Jumalaa siitä, että saavat kärsiä Jeesuksen tähden. ”Maailmassa teillä on ahdistus; mutta olkaa turvallisella mielellä: minä olen voittanut maailman.” Kun ylitsevuotava vitsaus käy yli maan, kun viskin puhdistaa Jehovan puimatantereeseen, Jumala on kansansa apu. Saatanan voitonmerkit saatetaan korottaa korkealle, mutta puhtaiden ja pyhien usko ei lannistu.

”Elia otti Elisan auran äärestä ja heitti hänen ylleen vihkiytymisensä vaipan. Kutsu tähän suureen ja juhlalliseen työhön esitettiin oppineille ja arvossa pidetyille miehille; jos nämä olisivat olleet vähäiset omissa silmissään ja täysin luottaneet Herraan, Hän olisi kunnioittanut heitä antamalla heidän kantaa Hänen lippuaan voitokkaasti voittoon. Mutta he erottautuivat Jumalasta, antautuivat maailman vaikutukselle, ja Herra hylkäsi heidät.

”Monet ovat korottaneet tieteen ja kadottaneet näkyvistään tieteen Jumalan. Näin ei ollut asianlaita seurakunnassa sen puhtaimpina aikoina.

”Jumala on meidän päivinäimme tekävä työn, jota vain harvat ennakolta odottavat. Hän on nostava keskuudestamme ja korottava niitä, joita opettaa pikemminkin Hänen Henkensä voitelu kuin tieteellisten oppilaitosten ulkonainen koulutus. Näitä mahdollisuuksia ei pidä halveksia eikä tuomita; Jumala on ne säättänyt, mutta ne voivat antaa vain ulkonaiset pätevyudet. Jumala on ilmaiseva, ettei Hän ole riippuvainen oppineista, itseensä tärkeinä suhtautuvista kuolevaisista.” Testimonies, osa 5, 81, 82.

”Ylitsevuotava ruoska” on sunnuntailain vertauskuva, joka alkaa Ilmestyskirjan yhdentoista luvun suuren maanjäristyksen hetkellä. Se kuvaa sunnuntailakia koskevan koetusajan asteittaista etenemistä.

”Vieraat kansat seuraavat Yhdysvaltojen esimerkkiä. Vaikka se kulkee edellä, sama kriisi kohtaa kuitenkin meidän kansaamme kaikkialla maailmassa.” Testimonies, osa 6, 395.

Juuri ennen sunnuntailakia Millerin unen väärennetyt kolikot lakaistaan ulos ikkunasta, samoin kuin laodikealaiset adventistit oksennetaan ulos Herran suusta. Sitten seurakunta korotetaan tunnusmerkiksi, ”ihana kuin kuu, kirkas kuin aurinko ja peljättävä kuin sotajoukko lippuineen”. Jesajan sanoma, joka käy esiin ”toisella kielellä” ja ”änkyttävin huulin”, edustaa niitä, jotka nostetaan esiin ja korotetaan ja joita opetetaan Hänen Henkensä voitelun kautta eikä tieteellisten laitosten ulkonaisen koulutuksen avulla. Efraimin juomarit eivät läpäise koetta ”käsky käskyn päälle”, sillä heidän viisaidensa viisaus on kadonnut. Profetia on heille tullut kuin sinetöity kirja.

Historia, josta Pietarin mukaan kaikki profeetat Samuelista alkaen ovat puhuneet, tarjoaa useita kuvauksia niiden adventistien tuhosta, jotka hylkäävät myöhäissateen sanoman; mutta sunnuntailaissa heidän kärsimänsä ei ole fyysinen kuolema, vaan hengellinen kuolema, johon liittyy sen todellisuuden tajuaminen, että he ovat iankaikkisesti kadotettuja, kuten vertauskuvallisesti esittävät tyhmit neitsyet, jotka Aamoksen kirjassa havahtuvat siihen tosiasiaan, että he ovat kadotettuja.

Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, Herra, jolloin minä lähetän maahan nälän, en leivän nälkää enkä veden janoa, vaan Herran sanojen kuulemisen nälän. Ja he harhailevat mereltä merelle ja pohjoisesta aina itään; he juoksevat sinne tänne etsimään Herran sanaa, mutta eivät sitä löydä. Sinä päivänä kauniit neitsyet ja nuorukaiset menehtyvät janoon. Ne, jotka vannovat Samarian synnin kautta ja sanovat: Niin totta kuin sinun jumalasi elää, oi Dan, ja: Niin totta kuin Beerseban tie elää — he kaatuvat eivätkä enää koskaan nouse. Aamos 8:11–14.

Viitattuaan sunnuntailain hetkeen vertauskuvalla ”tulviva ruoska” Jesaja käsittelee edelleen niiden pelkoa ja ahdistusta, jotka tekivät liiton kuoleman kanssa.

Ja teidän liittonne kuoleman kanssa mitätöidään, eikä sopimuksenne tuonelan kanssa pysy voimassa; kun tulviva ruoska käy lävitse, silloin se polkee teidät maahan. Aina siitä ajasta lähtien, kun se lähtee liikkeelle, se tempaa teidät mukaansa; sillä aamu aamun jälkeen se kulkee ylitse, päivin ja öin; ja pelkkä sanoman ymmärtäminenkin on oleva kauhistus. Jesaja 28:18, 19.

Millerin jalokivien edustama tietoisuuden lisääntymisen ymmärtäminen ei silloin enää ole saatavilla, mutta etenevän sunnuntailakriisin sanoman ”ymmärrys” osoittaa, että heidän liittonsa kuoleman kanssa on tehty mitättömäksi. Ne, jotka ovat kätkeytyneet ”valheen turviin”, tulevat silloin tunnistamaan, että ”Herra, Herra” oli pannut ”Siioniin peruskiveksi kiven, koetellun kiven, kalliin kulmakiven, lujasti perustetun perustuksen”, mutta liian myöhään. Ne valheet, joiden turviin he ovat historian kuluessa kätkeytyneet, pyyhkäistään silloin pois. Monet noista ilmeisistä valheista voidaan helposti tunnistaa Ulaijoen näyssä.

Millerilaiset tunnistivat Danielin kirjan toista lukua koskevan ymmärryksensä mukaisesti Daniel 8:ssa mainitut valtakunnat samoiksi valtakunniksi, jotka esitetään 7. luvussa. Näiden kahden luvun välinen ero on siinä, että 7. luku kuvaa valtakuntien poliittisia piirteitä, kun taas 8. luku kuvaa valtakuntien uskonnollisia piirteitä. Tästä syystä Daniel 8 esitetään pyhäkköön liittyvin käsittein.

Danielin kahdeksas luku käyttää pyhäkkösymboliikkaa kuvaamaan valtakuntia, mutta jokainen luvussa esitetty pyhäkkösymboli on turmeltunut ja osoittaa siten eron Kristuksen tosi uskonnon ja Saatanan väärän uskonnon välillä. Oinas on eläin, jota käytettiin uhrina Jumalan pyhäkössä, mutta jokaisen pyhäkköuhrin tuli olla virheetön. Kahdeksannen luvun oinas oli kelpaamaton käytettäväksi uhrina Jumalan pyhäkössä, sillä sarvet eivät olleet samanlaiset.

Sitten minä nostin silmäni ja näin, ja katso, joen edessä seisoivat oinas, jolla oli kaksi sarvea; ja ne molemmat olivat korkeat, mutta toinen oli toista korkeampi, ja se korkeampi nousi viimeiseksi. Daniel 8:3.

Kaksisarvista oinasta, jonka sarvet olivat eripituiset, ei olisi sallittu uhrilahjaksi Jumalan pyhäkössä, mutta vertauskuva ei koske Jumalan tosi uskontoa, vaan Saatanan väärennettyä uskontoa, pakanuutta. Seuraavaa valtakuntaa kuvasi vuohi, joka sekin on pyhäkön uhrieläin, mutta jälleen vuohi oli turmeltunut, sillä sillä oli sarvi silmiensä välissä, vailla sitä symmetriaa ja täydellisyyttä, joita pyhäkön uhrilahjalta vaadittiin.

Ja kun minä tarkkasin, katso, kauris tuli lännestä yli kaiken maan, eikä koskettanut maata; ja kauriilla oli suuri sarvi silmäinsä välissä. Daniel 8:5.

Lopulta kauriin sarvi murtui ja siitä nousi neljä sarvea, mikä niin ikään tekee siitä kelpaamattoman uhriksi Jumalan pyhäkössä.

Ja kauris tuli ylen suureksi; mutta juuri kun se oli voimissaan, suuri sarvi murtui, ja sen sijaan nousi neljä huomattavaa sarvea taivaan neljää tuulta kohti. Daniel 8:8.

Danielin kahdeksas luku alkaa ilman, että Babylonian valtakuntaa kuvataan symbolilla. Babylon, Raamatun profetian ensimmäinen valtakunta, on jo raamatullisesti vahvistettu toisen ja seitsemännen luvun kahden todistajan perusteella; mutta kahdeksannessa luvussa Babylon kätketään tarkoituksellisesti korostamaan sitä profeetallista ominaisuutta, että paavius saa kuolinhaavan, joka lopulta paranee. Kuolinhaavansa saamisesta siihen asti, kunnes se paranee, paavius on profeetallisesti kätkeytyneenä tai unohdettuna. Tämä kätkeminen kuvattiin myös siten, että Nebukadnessarin valtakunta poistettiin ja sen jälkeen palautettiin.

Danielin kahdeksas luku alkaa toisen valtakunnan suoralla symbolilla esittelemällä oinaan, joka edustaa Meedo-Persian valtakuntaa; sitä seuraa turmeltunut kauris, joka edustaa Kreikan valtakuntaa. Sitten yhdestä niistä neljästä ilmansuunnasta, joihin Kreikan neljä sarvea olivat hajonneet, Daniel näkee pienen sarven, joka edustaa Rooman neljättä valtakuntaa. Pieni sarvi edustaa Rooman molempia vaiheita, jotka kuvataan neljässä jakeessa. Pakanallinen Rooma esitetään pienenä sarvena maskuliinisessa suvussa ja paavillinen Rooma pienenä sarvena feminiinisessä suvussa.

Ja yhdestä niistä nousi pieni sarvi, joka kasvoi ylen suureksi etelää kohti ja itää kohti ja ihanaa maata kohti. Ja se kasvoi suureksi aina taivaan sotajoukkoon saakka; ja se heitti maahan osan siitä sotajoukosta ja tähdistä ja tallasi niitä. Niin, se ylensi itsensä aina sotajoukon ruhtinaaseen asti, ja häneltä otettiin pois jokapäiväinen uhri, ja hänen pyhäkkönsä paikka kukistettiin. Ja sotajoukko annettiin sille jokapäiväistä uhria vastaan rikkomuksen tähden, ja se heitti totuuden maahan; ja se menestyi toimissaan. Daniel 8:9–12.

Rooman pieni sarvi, joka tulee kertomukseen jakeessa yhdeksän, esitetään maskuliinisessa suvussa, ja sitten jakeessa kymmenen pieni sarvi esitetään feminiinisessä suvussa, sitten jakeessa yksitoista pieni sarvi esitetään maskuliinisessa suvussa, ja sitten jakeessa kaksitoista pieni sarvi esitetään jälleen feminiinisessä suvussa.

Danielin kahdeksas luku kätkee ensimmäisen valtakunnan, sitten seuraavat kaksi valtakuntaa esitetään turmeltuneina pyhäkköeläiminä, ja neljäs valtakunta esitetään sarvena. Sarvi on profeetallisesti turmeltunut, sillä se ilmestyy miehenä, sitten naisena, sitten miehenä ja sitten

naisena.

Naisen älköön olko yllään miehelle kuuluvaa vaatetta, älköönkä mies pukeutuko naisen pukuun; sillä jokainen, joka niin tekee, on kauhistus Herralle, sinun Jumalallesi. 5. Mooseksen kirja 22:5.

Pakanallisen Rooman pienen sarven maskuliininen ilmentymä sijaitsee jakeissa yhdeksän ja yksitoista, kun taas paavillisen Rooman pienen sarven feminiininen ilmentymä sijaitsee jakeissa kymmenen ja kaksitoista. Pienen sarven suku käy ilmi, kun Danielin sanoja tarkastellaan alkutekstin tasolla, mitä Miller ei voinut nähdä, sillä hän käytti ainoastaan Crudenin konkordanssia, eikä Crudenin konkordanssi anna mitään tietoa alkukielestä. Näiden neljän jakeen läpi kulkevan sukujen vuorottelun tunnistivat King James -Raamatun kääntäjät, ja he myös säilyttivät suvut tässä kohdassa, jos tiedät, mitä etsiä.

Kääntäjät tunnistivat jakeiden yhdeksästä kahteentoista maskuliinisen ja feminiinisen pienen sarven välisen eron, ja he ilmaisivat tämän eron sanalla ”it”. Sanaa ”it” käytetään pienestä sarvesta silloin, kun se on feminiinisessä muodossaan. Ks. Danielin kirja, luku kahdeksan, jae kymmenen:

Ja se kasvoi suureksi, taivaan sotajoukkoon saakka; ja se heitti maahan osan sotajoukosta ja tähdistä sekä tallasi niitä. Daniel 8:10.

Se ”kasvoi suureksi”, ja ”se heitti maahan”, osoittaen siten pienen sarven olevan nainen. Jae kaksitoista toteaa:

Ja väki annettiin sille jokapäiväistä uhria vastaan rikkomuksen tähden, ja se heitti totuuden maahan; ja se toimi, ja menestyi. Daniel 8:12.

Jakeessa kaksitoista sana ”him” on lisätty, eikä se esitä tarkasti pientä sarvea, sillä jakeessa pieni sarvi yksilöidään kahdesti sanalla ”it”, edustaen siten feminiiniä. Kääntäjät ilmeisesti tunnistivat Danielin tekemän sukupuolieron, mutta eivät olleet varmoja siitä, mitä Daniel tarkoitti, ja he pyrkivät tekemään jakeen pienestä sarvesta maskuliinisen lisäämällä kursivoidun sanan ”him”, mutta Danielin varsinaiset sanat eivät tue sitä. Hänen sanansa yksilöivät pienen sarven feminiiniseksi, ja ”se” (feminiininen pieni sarvi) heitti totuuden maahan, ja ”se” (feminiininen pieni sarvi) toimi ja menestyi.

Yhdeksännessä jakeessa ilmaus ”pieni sarvi” on maskuliinisessa suvussa ja edustaa pakanallista Roomaa. Se nousi yhdestä niistä ”neljästä tuulesta”, joihin Kreikan valtakunta oli hajonnut. Jakeessa, historian kanssa yhtäpitävästi, pakanallinen Rooma valloitti kolme maantieteellistä aluetta ottaessaan paikkansa maan valtaistuimella.

Ja yhdestä niistä kasvoi esiin pieni sarvi, joka tuli ylen suureksi etelää kohti ja itää kohti ja Ihanaa maata kohti. Daniel 8:9.

Jakeessa yksitoista (jossa kiista ”jokapäiväisestä” löytää yhden ensisijaisista taistelukentistään) pientä sarvea kuvataan pronomineilla ”hän”, ”häntä” ja ”hänen”.

Niinpä hän korotti itsensä aina sotajoukon ruhtinaaseen asti, ja hänen tähtensä jokapäiväinen uhri otettiin pois, ja hänen pyhäkkönsä paikka kukistettiin. Daniel 8:11.

Jatkamme tätä tutkimusta seuraavassa artikkelissa.

”Jokaisella Jumalan sanan periaatteella on oma paikkansa, jokaisella tosiasialla oma merkityksensä. Ja koko rakennelma sekä suunnitelmassaan että toteutuksessaan todistaa Tekijästään. Sellaisen rakennelman ei mikään muu kuin Äärettömän mieli voisi käsittää tai muodostaa.” Education, 123.